

การสนับสนุนการตีพิมพ์ผลงาน : ผลกระทบต่อจุฬาลงกรณ์เวชสาร

วีระ กสานติกุล*

ดูเหมือนจะเป็นนิมิตหมายดี ที่ผู้บริหารคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งใจที่จะสนับสนุนงานวิจัยโดยการจัดตั้งกองทุนเพื่อพัฒนานักวิจัยและการออกประกาศเกณฑ์การสนับสนุนการตีพิมพ์ผลงานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ แต่งบประมาณทั้งประมาณทั้งสองโครงการกลับแตกต่างกันมหาศาล โดยงบประมาณโครงการแรกซึ่งจะเอื้อประโยชน์ให้อาจารย์ไม่เกิน 3 คนต่อปี คาดว่ามีขนาดกองทุนนับสิบนับร้อยล้านบาท ในขณะที่โครงการหลังมีเพียง 120,000 บาท สำหรับอาจารย์ทั้งคณะแพทยศาสตร์แห่งนี้ทำให้มีข้อจำกัดที่ทำให้การสนับสนุนการตีพิมพ์ได้ไม่เกินคนละ 1 เรื่อง ต่อปี และยังมีอัตราการตอบแทนที่แตกต่างกัน

สำหรับจุฬาลงกรณ์เวชสารนั้น ถือได้ว่าเป็นวารสารดั้งเดิมที่ใช้เป็นแหล่งเผยแพร่ผลงานวิจัยของอาจารย์ในสถาบันแห่งนี้ และได้ดำเนินการมานานกว่า 38 ปีแล้ว มีการพัฒนาเป็นระยะเพื่อจะให้ออกได้ทุกเดือน โดยการให้ภาควิชาต่าง ๆ หมุนเวียนกันรับผิดชอบ หากเป็นภาควิชาที่มีอาจารย์มากบรรณาธิการประจำฉบับก็สามารถหาผลงานวิจัยมาลงเผยแพร่ได้ไม่ยากนัก แต่หากเป็นภาควิชาที่มีอาจารย์น้อยก็เป็นภาระสำหรับบรรณาธิการประจำฉบับ และบางครั้งก็ไม่สามารถหาบทความผลงานมาลงได้ครบถ้วน นอกจากนี้ ในปัจจุบันยังได้มีระเบียบกำหนดให้ผลงานวิจัยที่จะลงตีพิมพ์กำหนดให้เป็นภาษาอังกฤษ ทำให้มีผลกระทบทั้งด้านบวก และด้านลบ ในด้านบวกถือเป็นการยกระดับมาตรฐานของจุฬาลงกรณ์เวชสารให้สูงขึ้น ทางด้านลบคือจำนวนผลงาน

ที่จะส่งมาลงตีพิมพ์ลดลง เนื่องจากผู้วิจัยส่วนหนึ่งจะส่งไปเผยแพร่ตามวารสารของสมาคมต่าง ๆ ซึ่งยังตีพิมพ์เป็นภาษาไทยปนอังกฤษ ส่วนผลงานวิจัยที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษอีกส่วนหนึ่งก็ส่งไปลงในวารสารระดับ Southeast Asia หรือระดับนานาชาติ

การกำหนดเกณฑ์สนับสนุนการตีพิมพ์ผลงานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษ โดยกำหนดให้ผลงานที่ตีพิมพ์ในจุฬาลงกรณ์เวชสารได้รับการสนับสนุน 1000 บาท/เรื่อง/1 ปี ผลงานที่ตีพิมพ์ในระดับ Southeast Asia จำนวน 2000 บาท/เรื่อง 1 ปี และผลงานที่ตีพิมพ์ในระดับนานาชาติจำนวน 3000 บาท/เรื่อง/1 ปี ย่อมมีผลกระทบต่อจุฬาลงกรณ์เวชสารให้มากขึ้นอีก เนื่องจากผลงานอีกจำนวนหนึ่งย่อมถูกส่งไปตีพิมพ์ในระดับ Southeast Asia หรือระดับนานาชาติแทน อาจมีข้อโต้แย้งว่าเกณฑ์สนับสนุนดังกล่าวน่าจะช่วยจุฬาลงกรณ์เวชสารให้มีผลงานตีพิมพ์เผยแพร่มากขึ้น ซึ่งหากดูผิวเผินก็น่าจะเป็นจริง แต่การกำหนดเพียง 1 เรื่อง หรือ 1000 บาท/ปี ทำให้ผลงานวิจัยมีค่าน้อยกว่า นิยายเรื่องสั้นด้วยซ้ำอีกประการหนึ่งการกำหนดให้การสนับสนุนเพียง 1 เรื่อง ต่อปี อาจทำให้ผลงานวิจัยของอาจารย์ลดน้อยลงเนื่องจากขาดแรงจูงใจที่จะทำงานวิจัยเรื่องต่อ ๆ ไป

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนเชื่อว่าอาจารย์ในสถาบันแห่งนี้ทั้งในอดีตและปัจจุบันมีจำนวนหนึ่งทำงานด้านวิจัยเพราะจิตใจ และทำเพราะความภูมิใจที่ผลงานได้รับการตีพิมพ์และส่วนหนึ่งก็ทำเพื่อให้จุฬาลงกรณ์เวชสารอยู่ต่อไปเพื่อศักดิ์และศรีของสถาบันแห่งนี้ผู้เขียนแน่ใจ

* ภาควิชาพยาธิวิทยา คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ว่าคงไม่ได้ทำเพื่อแลกเงินสนับสนุนเพียงน้อยนิดเงิน 1000 บาท ต่อปี ไม่พอแม้แต่ค่าถ่ายเอกสารสำหรับผลงานที่ผู้เขียนผลิตขึ้นสำหรับจุฬาลงกรณ์เวชสารฉบับนี้ ฉบับที่ผู้เขียนเป็นบรรณาธิการประจำฉบับการกำหนดหลักเกณฑ์ต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงด้านปฏิบัติแทนที่จะเป็นสิ่งที่สนับสนุนเกื้อหนุนอาจกลับกลายเป็นสิ่งบั่นทอนก่อปัญหาใหม่ ๆ ขึ้นมา การทบทวนนโยบายจึงน่าที่จะกระทำ โดยเฉพาะการกำหนดจำนวนเรื่องเพียง 1 ผลงาน ต่อปี เป็นสิ่งที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง ข้ออ้างว่างบประมาณมีจำกัดไม่ใช่เหตุผลที่ยอมรับได้ เพราะกองทุนพัฒนานักวิจัย โดยตั้งเป้าหมายเพียง 1-3 คน ต่อปี และต้องใช้เวลารอผลงานวิจัยที่จะได้รับมีขนาดกองทุนมหาศาลในขณะที่โครงการสนับสนุนการตีพิมพ์ผลงานมีผลกับ

อาจารย์จำนวนมาก และมีผลงานให้ประจักษ์อยู่แล้ว กลับมีเพียงเศษเสี้ยวของกองทุนพัฒนานักวิจัย อนึ่งวารสารทางการแพทย์บางฉบับเช่น จดหมายเหตุทางการแพทย์ได้กำหนดจำนวนหน้าที่จะตีพิมพ์ผลงานวิจัยไม่เกิน 5 หน้า หากเกินจำนวนหน้าดังกล่าวจะต้องจ่ายเงินให้วารสารหน้าละ 1000 บาท (หนึ่งพันบาทถ้วน) นำที่คณะแพทยศาสตร์จะช่วยรับภาระนี้ เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของสถาบันแห่งนี้ที่จะสนับสนุนผลงานวิจัยแทนที่ผู้ทำวิจัย จะต้องมารับภาระดังกล่าว ซึ่งการกระทำดูจะขัดแย้งกับปณิธานที่ประกาศ อย่างไรก็ตามผู้เขียนยังเคารพและมั่นใจในวิสัยทัศน์ของผู้บริหารและกรรมการ ที่จะพิจารณาแง่คิดที่เสนอแนะมานี้